

Kaaoksesta Ulospääsyn Keinoista

Kirj. A. M.

KYKISESTÄ yhteis kunnallisesta kaaoksesta ulospääsyn suhteen näyttää kapitalistisen järjestelmän edustajilla olevan jälellä ainoastaan kaksi himmeää toivon kipinää tulevaisuuteen nähden. Ne ovat: Ensiksi, uusien markkina-alueiden hankkiminen ja toiseksi, tuotannon supistaminen tuotteiden kysyntää vastaavasti.

Kapitalistiluokan epätoivoinen unelma uusien markkina-alueiden valtauksesta näyttää perustuvan maailman väkilukuun ja samalla siihen seikkaan, että koska maailman väkiluku vuoden 1930 alussa arvioitiin olleen 1,993 miljoonaa ihmistä ja tästä lukumäärästä ainoastaan noin yksi neljäsosa kuuluu nykyisiin teollisuuskaantoihin, niin jälellä olevan kolmen neljänneksen maailman väestöstä teollistuttamisen pitäisi avata mahdollisuudet yhden neljänneksen luoman liikatuotannon kuluttamiselle. Tämä käsitys näyttääkin, pinta-puolisesti katsottuna, luonnolliselta, varsinkin keskiluokkalaisen ideologian omaaville ihmisille. Nämä ihmiset nimittäin eivät voi, yhteiskunnallisen asemansa perusteella, nähdä työn tulosten riiston tapahtuvan tuotannossa, vaan luulevat sen tapahtuvan jossakin muualla, käsittämättömässä salaperäisyydessä. Edelleen he omaavat tavararvon määritelmäksi sen väitteen, että kysynnän ja tarjonnan laki määrää tavarain hinnat.

Luultavasti edellä mainittujen käsitteiden omaajain on helppoa uinua näissä mielikuvituksissaan, mutta talouselämän todellisuus osoittaa meille toisin; se todellisuus joka nämä uneksijatkin tuo takaisin elämän todellisuuteen ja nostattaa heidät takajaloilleen. Meillä on tämän asian suhteen jo ollut käytännöllistä kokemusta satakusikymmen miljoonaisen Venäjän kansan kanssa. Se osa teollisuuskapitalisteista, joka vielä omaa keskiluokkalaisen ideologian, on kaikin keinoin kehoittanut

myymään tämän maan teollisuustuotteita Venäjälle. Mutta kun sinne myytyjen tai myytävien tavarain maksamisesta tulee kysymys, silloin nousee tie pystyyn. Tietysti vaaditaan Venäjää maksamaan ostoksensa. Mutta miten? Näille tavarain arvolakia käsittämättömille ihmisille eivät kelpaisi maksuksi ne tuotteet joilla ainoastaan Venäjä voisi ostoksensa maksaa, sillä täällähän on jo samanlaisia tuotteita tai raaka-aineita liiaksikin entiseltään ja siksi työlläiset ovat joutilaina.

Sanotaan että Venäjän pitäisi maksaa ostoksensa rahalla. Mutta jos sieltä paperiruplia tänne lähetettäisiin maksuksi, niin ne luultavasti eivät kelpaisi kenellekään, koska niiden arvo ei ole työvoiman yhteiskunnallisen kulutuksen, tässä tapauksessa kullaan, perusteella taattu, ja se mitä paperiruplien valmistukseen on työvoimaa kulutettu, on mitättömän vähän. Kullallako sitten pitäisi ostokset maksettaman? Tietääksemme ei Venäjän kulta-kaivosteollisuus ainakaan vielä ole siinä asemassa että se voisi tuntuvammin tuottaa kultaa uloslähetystä varten. Sitä paitsi ei tässä maassa ole kullasta puutetta, sillä täkäläiset kultakaivosten omistajat äskettäin antoivat selostuksen jossa sanottiin että kaivoksia täytyy sulkea jos eivät markkinat parane.

Teollisuustuotteiden velaksi ulkomaille myyminen ei, entisten kokemusten perusteella, myöskään voi meitä pelastaa aina uhkaavampana esiintyvistä yhteiskunnallisesta kaaoksesta. Kahdeksan vuoden ajalla, mikä päättyi vuoden 1930:n loppuun, myytiin tästä maasta ulkomaille velaksi tavaroita vähintään 3,368 miljoonan dollarin arvosta. Mutta samalla aikaa tämän maan tehdastyöläisten lukumäärä aletti kymmenellä prosentilla. Siis jokainen kymmenes tehdastyöläinen joutui työttömien armeijaan.

Se mitä edellä sanottiin tavarain myymi-

sestä Venäjälle, pitää paikkansa kolmeen neljännekseen asutusta maailmasta. Me haluaisimme myydä liikatuotteitamme ulkomaille, mutta vastineeksi emme halua emmekä tarvitse niitä tuotteita millä ostajat voisivat lähettämämme tavarat maksaa.

Ainoa mahdollisuus mikä kapitalistiselle talousjärjestelmälle jää jällelle, on teollisuustuotannon supistaminen kysyntää vastaavaksi. Se tarkoittaa työttömien armeijan nopeaa lisääntymistä ja samassa määrin työssä olevain työläisten lukumäärän supistumista. Näiden keskinäiset suhteet ovat jo saavuttaneet sellaisen asteen että itsensä suurpääoman asettamat teollisuuksia käsittelevät tutkijakomiteatkaan eivät enään saa julkaista yleisölle teollisuustilastoja ilman ennakkosensuuria.

Koska yhteiskuntatalouden tila tulevaisuuteen nähden on toivoton kapitalistiluokan kannalta katsottuna, kuten edellä olemme yleispiirtein havainneet, niin ottaakamme tarkasteltavaksemme seuraavaksi sosialististen liikkeiden työttömyyspulman käsittelyt, siis yhteiskunnallisen kaaoksen selvittämismahdollisuudet.

Ensiksi: Nykyistä yhteiskunnallista kaaosta käsittelevässä sosialistisessä teoreettisessa kirjallisuudessa näyttävät teollisuuspääoma ja sosialistit yhtyvän toisiinsa siinä käsityksessä, että työpäivä teollisuudessa ei ole liian pitkä. Täten ei siis työttömyys voi olla, teollisuuspääoman ja sosialistien mukaan, seurausta pitkästä työpäivästä.

Toiseksi: Teollisuuspääoma ja sosialistit yhtyvät toisiinsa palkkatyöjärjestelmän säilyttämisessä.

Kolmanneksi: Tuontitullien mahdollisimman vähään rajoittamisessa, varsinkin teollisesti kehittymättömissä maissa, he yhtyvät toisiinsa.

He eroavat toisistaan seuraavissa seikoissa: 1. Sosialistit vaativat palkkoja korotettavaksi, että työläisten ostokyvyn kohomisen kautta rahan kiertokulku vilkastuisi, tulisi lisää työtä ja siten työttömyyspulma ratkeaisi itsestään. Pienet palkat siis, sosialistien mukaan, ovat syynä talouspulaan ja kaaokseen. 2. Sosialistit vaati-

vat teollisuus- ja finanssilaitosten ottamista valtion haltuun.

Ensimmäisessä ja yhteiskunnalliselta perusteeltaan tärkeimmässä kysymyksessä, työläisten työpäivän pituudessa, siis kapitalistit ja sosialistit teoreettisesti yhtyvät toisiinsa. Tämä toteaa sen väitteen, että molempain tarkoitus on työvoiman riistosta voitto-osuuden saaminen, vaan ei yhteiskunnan talouselämän kaaoksesta pelastaminen. Muuhun tulokseen ei voida päästä kun tiedetään että vuodesta 1923 vuoteen 1929 tehdasteollisuuden tuotemäärä työläistä kohti kohosi 22:lla prosentilla, eli 3.3 prosenttia vuodessa. Hyvällä syyllä me voimme olettaa nämä herrat teoreetikot niin järkeviksi että he käsittävät työläisten ruokahalun ei voivan jatkuvasti lisääntyä 3.3 prosentilla vuodessa.

Toisessa kohdassa edelleen pääoman omistajat ja sosialistit johdonmukaisesti yhtyvät toisiinsa palkkatyöjärjestelmän säilyttämisessä, sillä palkkajärjestelmän poistaminen johtaisi myös työn luomien arvojen riiston poistamiseen. Jopa palkkatyöjärjestelmän poistamiskokeilukin voisi johtaa koko työvoiman riistolle perustuvan yhteiskuntatalousjärjestelmän säilyttämisyritykset kyseenalaisiksi, ja siksi heidän on pidettävä palkkajärjestelmästä lujasti kiinni.

Tuontitullien rajoittamisessa he johdonmukaisesti yhtyvät toisiinsa, koska korkeiden tullien kautta teollisesti takapajulla olevat maat voisivat tehoisasti häiritä teollisuusmaiden liikatuotteiden ulkomaille lähetyttä, jolle seikalle juuri teollisuuskapitalistien kaaoksesta pelastustoiveet ja työvoiman edelleen riistämisen mahdollisuudet perustuvat. Sillä jo nykyiset teollisuusmaiden suuret työttömien armeijat, ai-noastaan kotimaisten markkinain varassa ollen, tekevät suuren loven työn tulosten riisto-osuuden jaossa. Sosialistien korkean palkan teoriaa lyö vasten korvia heidän pitkän työpäivän teoriaansa. Vaikkapa 50 prosenttia työläisistä, ne jotka ovat työssä, saisivatkin hyvän palkan, mutta toinen 50 prosenttia, jotka eivät ole työssä, joutuisivat elämään edellisten kustannuksella, niin sellaisella hyvän palkan teoriolla ei pääs-

täisi minnekään työttömyyspulman ratkaisemisessa — pulman joka on juuri seuraus liian pitkästä työpäivästä ja siten syynä nykyiselle yhteiskunnalliselle kaaokselle.

Edelleen sosialistien vaatimuksena on tuotanto- ja finanssilaitosten valtion haltuun ottaminen. Tämä, Karl Kautskyn mukaan, tarkoittaa suurteollisuutta ja -finanssia. Koska tietääksemme toiset sosialistien teoretikot eivät ole keskiluokan omaisuuksien valtion haltuun ottamisesta toisenlaisia määritelmiä tehneet, niin voidaan Kautskyn määritelmä pitää eri sosialististen ryhmäin yhteisenä. Täten, tämän yhteiskunnallisen ohjelmansa perusteella, sosialistiset ryhmät tai puolueet ovat julistaneet itsensä yhteiskunnallisen kehityksen vastustajiksi, taantumukselliseksi.

Palkkatyöväestölle yksin siis jää ihmiskunnan historian suurin yhteiskunnallinen tehtävä, työttömyyspulman, yhteiskunnallisen kaaoksen syyn poistaminen. Tässä joudumme itseltämme kysymään että voiko palkkatyöväestö yksin näin suuren yhteiskunnallisen tehtävän suorittaa ja siten pelastaa tuotantokoneistomme ja itsemme tuholta.

Meillä olisi syytä epätoivoon tulevaisuutemme nähden jos poliittiset ainekset, joista edellä puhuimme, olisivat olleet yhteiskunnallisesti vaikuttavana ja luovana tekijänä nykyisten teollisuuslaitostemme rakentamisessa. Mutta, palkkatyöväestölle eduksi, mitkään poliittiset ryhmät ja niiden teoreettiset edustajat eivät ole olleet varsinaisten työläisten mukana teollisuuttamme rakentamassa sellaiseksi mikä se nykyään on. Sen sijaan ne ovat olleet työvoimaansa myyvän työväenluokan ja työvoimaa ostavan kapitalistiluokan välillä, auttamassa työvoimaa ostavaa luokkaa sen taistelussa työvoiman myyjäin luokkaa vastaan, ja sitä ne tulevat edelleenkin tekemään niin kauan kuin luokkayhteiskunnan talousjärjestelmä ihmiskuntaa hallitsee. Se mitä sosialistiset poliitikot ovat

työväenluokan nimessä tehneet, on ollut vain näytöstä työvoiman ostajaluokalle siitä minkä verran vaikutusvaltaa heillä on työväenluokan keskuudessa.

Teollisuutemme, työkalukoneistoinen ja sen käyntiin panevine voimallaitoksinen, on ruumiillisten, teknillisten, laboratorio-, terveydenhoito- ja kasvatustyöläisten yhteisen luovan työn tulos. Tällä yhteiskuntataloudellisesti välttämättömällä ja taloudellisten etujensa puolesta yhtenäisellä palkkatyöväenluokalla ainoastaan on mahdollisuus ja vieläpä velvollisuuskin teollisesti järjestyneenä pelastaa rakentamansa teollisuus koneistoinen ja siten myöskin ihmiskunta uhkaavalta tuholta. Mitä pikemmin tämä ainoa yhteiskunnan talouskoneistoa käynnissä pitävä ja yhtenäiset taloudelliset edut omaava joukko tulee varmuuteen siitä, että yksityisomistukselle perustuvan järjestelmän jatkuminen uhkaa tuhota kaksi kolmattaosaa ihmiskunnasta, tieteineen ja teollisuuskoneistoinen, sitä pikemmin tulee se myöskin teollisesti järjestyneenä yhtenäisenä luokkana lyhentämään työajan työtehoa ja tuotantokoneistomme kehitystä vastaavasti, sekä siirtämään yksityisomistukselle perustuvan yhteiskuntajärjestelmän historian lehdille.

Siliä osalla palkkatyöväenluokasta, joka on jo selvillä kapitalistisen yhteiskuntatalousjärjestelmän kykenemättömyydestä järjestämään teollisuustilannetta työpäivää lyhentämällä siten, että työläisille tulisi tilaisuus tehdä työtä ja elää, on jo aika alkaa perusteelliseen ja tehoisaan toimintaan teollisuusunionistisen järjestökoneistonsa rakentamiseksi, jonka puitteissa on sekä jäsenistöllä sekä toimitsijoilla edesvastuullinen ja tarkoituksenmukainen sitova yhtenäisen toiminnan mahdollisuus ja velvollisuus. Mitä tehoisampia palkkatyöväestön teollisuusunionit ovat rakenteeltaan ja toiminnaltaan, sitä helpompi työväestön on pelastaa yhteiskunta taloudellisesta kaaoksesta.